

KORMAK MAKARTI

PUTNIK

STELA MARIS

Preveo s engleskog:

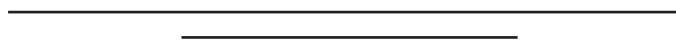
Igor Cvijanović

KONTRAST

Beograd, 2023.

PUTNIK

Sitan sneg beše padao tokom noći i njena zaleđena kosa bila je zlatna i kristalna, a oči ledeno hladne i kamene. Jedna žuta čizma joj beše spala i ostala u snegu pod njom. Kaput joj se nazirao pod paperjastim snegom tamo gde ga je bacila i nosila je samo belu haljinu i visila među golim sivim stablima zimskog drveća oborene glave i šaka blago otvorenih i okrenutih od sebe nalik izvesnim ekumenskim statuama čiji stav iziskuje da se njihova povest razmotri. Da se duboki temelj planete razmotri tamo gde njeno biće postoji u tuzi njenih stvorenja. Lovac je kleknuo i spustio pušku uspravno u sneg kraj sebe i skinuo rukavice i pustio ih da padnu i poklopio jednu šaku drugom. Pomislio je kako bi valjalo da se pomoli, ali za tako nešto molitvu nije imao. Pognuo je glavu. Kula od slonove kosti, rekao je. U domu Božjem od zlata. Klečao je dugo. Kad je otvorio oči ugledao je nešto malo dopola zatrpano snegom i nagnuo se i očistio sneg i podigao zlatni lanac sa čeličnim priveskom, prsten od belog zlata. Strpao ih je u džep lovačke jakne. Beše čuo vetar u noći. I šta vetar čini. Klepet poklopca kante za đubre po ciglama iza kuće. Fijuk snega u daljini u tami šume. Podigao je pogled ka tim hladnim ucakljenim očima što su se plavičasto presijavale na bledej zimskoj svetlosti. Oko haljine beše omotala crvenu ešarpu kako bi je našli. Malo boje u skrupuloznoj čamotinji. Tog božićnog dana. Tog hladnog i bezmalo nespominjanog božićnog dana.

I

Bilo bi to dakle u Čikagu u zimu poslednje godine njenog života. Za nedelju dana će se vratiti u Stelu maris i odatle otumarati u sumorne šume Viskonsina. Talidomidski Mali ju je pronašao u samačkom hotelu u Ulici Klark. Blizu Nort Sajda. Pokucao je na vrata. Neobično za njega. Naravno da je znala ko je. Očekivala ga je. A svejedno to i nije bilo pravo kucanje. Više nekakvo pljeskanje.

Koračao je tamo-amo udno njenog kreveta. Zastao je da nešto kaže, pa se predomislio i nastavio da korača, kršeći šake pred sobom kao zlikovac u nemom filmu. Samo što naravno to nisu bile prave šake. Tek peraja. Otprilike kao kod foke. Kojim se levim sad držao za bradu zastavši da je osmotri. Ponovo s vama zbog velike potražnje, rekao je. Glavom i bradom.

Dugo ti je trebalo da dođeš.

Da. Svetla su nam tukla u oči celim putem.

Kako si znao u kojoj sam sobi?

Lako. Soba 4-C. Predvideo sam. Čime plaćaš?

Još imam para.

Mali se osvrnuo po sobi. Sviđa mi se kako si je sredila. Možda možemo da obiđemo baštu posle čaja. Kakvi su ti planovi?

Mislim da znaš kakvi su mi planovi.

Da. Budućnost ti nije vesela, zar ne?

Ništa nije večno.

Ostavljaš poruku?

Pišem bratu pismo.

Turobni rezime cenim.

Mali je stajao kraj prozora i gledao oštru zimu napolju. Snegom prekriveni park i zaleđeno jezero u daljini. Dobro, rekao je. Život je to. Šta da se kaže? Nije za svakoga. Boga mu, zimi se ne izlazi napolje.

Je li to sve?

Šta sve?

Je li to sve što imaš da kažeš?

Razmišljam.

Ponovo je koračao. Onda je zastao. Šta ako pokupimo prnje i šmugnemo?

Svejedno je.

Šta ako ostanemo?

Šta, još osam godina s tobom i tvojim petparačkim društvom čudovišta?

Devet, Matematičarko.

Onda devet.

Zašto da ne?

Ne hvala.

Koračao je. Sporo se trljao po izrovašenoj sitnoj glavi. Izgledao je kao da su ga na svet doneli hvataljkama za led. Ponovo je zastao kraj prozora. Nedostajaćemo ti, rekao je. Mnogo smo toga prošli zajedno.

Naravno, rekla je. Bilo je predivno. Vidi. Ništa od ovog nije važno. Niko nikom neće nedostajati.

Nismo ni morali da dođemo, znaš.

Ne znam šta ste vi morali. Nisam upućena u vaše obaveze. Nikad nisam ni bila. A sad me i baš briga.

Da, oduvek si mislila najgore.

I retko sam se kad razočarala.

Ne smeri ti zlo svaka ektromelična halucinacija koja ti se za rođendan pojavi u budoaru. Pokušali smo da unesemo malo vedrine u tvoj svet patnje. Šta fali tome?

Nije mi rođendan. A mislim da oboje znamo šta vi unosite. Elem, nećeš me odobrovoljiti tako da zaboravi.

Ti i nemaš dobre volje. Potrošila si je.

Još bolje.

Mali se osvrtao po sobi. Pobogu, rekao je. Kakav užas. Jesi li videla šta je malopre pretrčalo preko poda? Šta je, nemamo više ciklona B? Nisi nikad bila neka čistunica, ali mislim da si sad prevazišla sebe. Nekad davno ne bi želela ni da te mrtvu zateknu u ovakvoj rupi. Vodiš li računa o sebi?

Ne tiče te se.

Prilog istoriji neurednosti. No, dobro. Ne znaš šta se sprema, jel tako? Da izviniš. Jesi li ikad razmišljala da se zamonašiš? Dobro. Samo sam hteo da pitam.

Hajde da popravimo šta možemo i zaboravimo na ostalo. Nemoj da činiš da bude gore nego što jeste.

Da da naravno naravno.

Znao si da će doći do ovoga. Voliš da glumiš da imam tajne pred tobom.

Istina. Imaš tajne. Bokte al je ladno ovde. Mogla bi da kačiš meso u ovoj prčvari. Rekla si da sam ja spektralni operator.

Šta sam rekla?

Da sam spektralni operator.

Nikad ti to nisam rekla. To je termin iz matematike.

Da. Po tebi.

Pogledaj u rečniku.

Uvek to kažeš.

Nikad to ne uradiš.

Da, dobro. To je davna prošlost.

Jel tako? Šta, brineš da ćeš dobiti lošu ocenu u radnom izveštaju?

Zovi ti to kako god hoćeš, Princezo. Dali smo sve od sebe. Bolest istrajava.

Sve je u redu. Neće još dugo istrajavati.

Da, stalno zaboravljam. Do tajne zemlje s čijih međa još nijedan putnik ili već kako jebem li ga.

Stalno zaboravljaš?

Tako se samo kaže. Ne zaboravljam mnogo. Ti se naravno izgleda ne sećaš bogzna koliko u kakvom stanju smo te zatekli kad smo se prvi put pojavili.

Ne moram da se sećam. Još sam u tom stanju.

Da, tačno. Možda grešim, ali mislim da se sećam mlade devojkice propete na vrhove prstiju koja viri kroz visoku aperturu retko spominjanu u arhivima. Šta je videla? Prilikom na kapiji? Ali nije to pitanje, zar ne? Pitanje je da li je prilika videla nju? Tanak snop svetlosti. Ko bi primetio? Ali demonski psi iz pakla mogu da prođu kroz šupljinu prstena. Zar nisam u pravu?

Bilo mi je dobro dok se vi niste pojavili.

Bokte, teška si kao zemlja. Jesi znala to? Mada, svaka čast. Što bi rekli. Iz samog pakla, balavi i iskeženi, a ona bi da im zaviri preko ramena. Šta ima tamo? Nemam pojma. Neki atavizam iz psihoze mrtvog pretka što je izbio na

površinu. Što se dimio tamo u ćošku. No koji đavo. Daj da upalim svetlo. Nije dobro. Gasi projektor. Ko je ovo uopšte naručio koji kurac? Digneš platno, a ovi i dalje na jebenom zidu. Zvala si me još i patogen.

Ti jesi patogen.

Vidiš?

Dolaze li ili ne?

Ko da li dolazi?

Prestani. Znam da su ispred.

Horte, što bi rekla.

Što bih rekla.

Sve u svoje vreme.

Vidim im stopala ispod vrata. Vidim im senke stopala.

Stopala i senke stopala. Baš kao u stvarnom svetu.

Šta čekaju?

Ko zna? Možda misle da nisu dobrodošli.

To ih ranije nije sprečavalo.

Mali je izvio umoljčanu obrvu. Je li? rekao je.

Da, rekla je. Navlačeći ćebe preko ramena. Niko vas nije zvao. Samo ste se pojavili.

U redu, rekao je Mali. Ima nekog u hodniku? Dobro, daj da vidimo.

Otklizao je do vrata u dugačkoj glisadi i stao i zavrnuo rukav i dohvatio okruglu kvaku perajem. Spremna? viknuo je. Širom je otvorio vrata. U hodniku nije bilo nikoga. Osvrnuo se preko ramena ka njoj. Izgleda da su otperjali. Osim ako – kako da kažem – nisi sve umislila?

Znam da su bili tu. Osetim im miris. Osetim miris parfema gospođice Vivijan. I svakako osećam miris Grogana.

Je li? A možda samo neko kuva kupus na spratu. Još nešto? Oseti li se sumpor? Oganj?

Zatvorio je vrata. Osobe pred vratima se smesta vratiše. Šuš kale su i kašljale. Protrljao je peraja jedno o drugo. Kao da želi da ih ugrije. U redu. Gde sam ono stao? Možda bi trebalo da ti udelimo najnovije informacije o nekim projektima. Možda se malo stabilizuješ kad vidiš deo našeg napretka.

Stabilizujem?

Testirali smo ono što smo dobili od tebe i zasad sve izgleda dobro.

Šta ste dobili od mene? Niste dobili ništa od mene.

Kako da ne. Još dobijamo sto leptona za drahmu što je u redu u smislu da nije zapravo pogrešno, ali nadamo se da će se većina tih klasičnih problema razrešiti, pa da se možemo baciti na renormalizaciju. Razna sranja uvek izađu na videlo kad sve osvetliš. Samo diferenciraš, to je sve. Nema senki na ovoj skali naravno. Imaš ove crne međuprostore u koje gledaš. Sad znamo da kontinuumi zapravo nisu kontinualni. Da ne postoji linearno, Lora. Kako god da ga redukuješ na kraju se svede na periodičnost. Naravno svetlost se neće pružati naspramno na tom nivou. Neće se protezati od obale do obale, što bi se reklo. Dakle šta je to što je između, a s čim bi volela da petljaš, ali ga ne vidiš zbog prethodno spomenutih problema? Otkud znam. Šta kažeš? Nije neka pomoć? Zašto ovo i zašto ono? Ne znam. Zašto se ovce ne skupljaju na kiši? Radimo bez ikakve mreže. Tamo gde ne postoji prostor nema proračuna. Gde da ideš? Šalješ nešto, ali ne znaš gde je bilo kad ti se vrati. U redu. Nema potrebe da padaš u vatru. Samo treba da zagreješ stolicu i malo računaj pobogu. Tad ti stupaš na scenu. Ovde ima stvari koje su možda samo virtuelne ili možda nisu, ali pravila svakako moraju biti u tome ili mi ti reci gde se nalaze jebena pravila? Što mi naravno pokušavamo da shvatimo, Alis. Slava Isusu je prva liga. Sve strpaš u teglu i onda napišeš naziv na tegli i odatle kreneš ala Gedelova i crkvena ekipa, a u međuvremenu ono stvarno što je verovatno supstrat supstrata piči putem deformacijskim brzinama uz uslov da ono što nema masu nema ni zapreminsku varijantu ili inače i stoga ni oblik i što se ne može spljoštiti ne može se ni naduvati i obrnuto prema najboljoj komutacionoj tradiciji i u toj tački – da pozajmim termin – ostajemo zakucani. Tačno?

Nemam pojma o čemu pričaš. Lupetaš.

Je li? E pa samo se seti ko otvara NI vrata, Patkice. Jer ih ne otvara ni onaj što diže frku ni baja u tunici s runama. Ako me kapiraš. Čekaj. Imam poziv. Rovario je po džepovima i izvukao ogroman telefon i prislonio ga na sitno i kvrgavo uvo. Brže pričaj, Dik. Usred smo sastanka. Da. Poluneprijateljsko. Da. Pipkanje. Dišemo na jebene škrge. Ne. Ne. Šta da ti radim. Dva minusa ne daju puls. Oni su gomila rošavih debila i možeš im preneti da sam to rekao. Nazovi me kasnije.

Prekinuo je vezu i spustio antenu korenom peraja i tutnuo telefon nazad pod odeću i pogledao ka njoj. Uvek ima neko što ne dobije informaciju.

Ko ne dobije.

Tačno. Da se vratimo na temu. Znam šta misliš. Ali ponekad naprosto moraš da izabereš jednakost. Propustiš govno kroz Monte Karlo simulaciju i završiš priču. Pa kako bude. Ne možemo razvlačiti do Božića.

I jeste Božić. Još malo.

Da, dobro. Štagod. Gde sam ono beše stao?

Da li ima neke razlike?

Osnovno sredstvo u laboratoriji ti je servomehanizam. Gospodar i rob. Po-vežeš pantograf. Dovedeš iglu u dilemu i rotiraš. Brojiš do četiri. Od znaka do znaka. Ponavljaš dok se ne pojavi lemniskata.

Mali je nakratko odstepovao i onda još jednom kliznuo preko linoleuma i zaustavio se i ponovo počeo da korača. Udariće na najjače. Ide bum bum Sava-na, Hana. Biće i gomila kučki iako će SF-fem da pizde. Dao sam svojim da mi to provere. Eto ti madam Kiri. Eto Pamele Dirak.

Koga?

Da ne pominjem druge bezimene zasad. Pobogu hoćeš li se razvedriti? Moraš više da izlaziš. Šta si ono rekla? Posle matematike ide postmatematika? Da ti kažem nešto. Komični interludijum. U redu? Prekini me ako znaš ovaj. Miki Maus podnese zahtev za razvod i sudija ga pogleda i kaže: Koliko sam shvatio tvrdite da je vaša žena Mini Maus mentalno poremećena. Je li tako? A Miki kaže: Ne, časni sudijo, nisam to rekao. Rekao sam da je tresnuta.

Mali lupa nogama o pod po sobi i drži se za stomak i kikutavo se smeje.

Uvek sve pogrešno shvatiš. Šta ti je toliko smešno?

Uuuh, uzdahnuo je. Šta?

Uvek sve pogrešno shvatiš. Da je opaljena. Ne tresnuta.

U čemu je razlika?

Opalio je Šilja. Ne kapiraš.

Da, dobro. Jasno. U svakom slučaju poenta je da moraš da se trgneš. O čemu razmišljaš? U poslednjem trenutku će Bobi Šafto iz uspavanke ustati iz mrtvih i doći da te spase? Sa srebrnim kopčama na cipelama i koji li već kurac? On je ispao iz igre, Inge. Otkako je gurnuo glavu u torbu u svojoj trkačkoj mašini.

Pogledala je u stranu. Mali je zaklonio oči jednim perajem. Dobro, rekao je. Sad smo joj privukli pažnju.

Ne znaš o čemu pričaš.

Ma nemoj? Koliko već knjava? Dva meseca?

Još je živ.

Još je živ. O, pa jebiga. Ako je još živ šta onda. Što ne završiš s tim? Oboje znamo zašto nisi ostala pored stradalnika? Zar ne? Šta je bilo? Maca pojela jezik?

Idem da spavam.

Zato što ne znamo šta će se probuditi. Ako se probudi. Oboje znamo koliki su izgledi da se probudi iz ovoga mentalno neoštećen, a ne bih rekao da ćeš ti takva drčna kakva jesi biti u preteranoj ljubavi s kakvim god ostatkom njega koji možda još vreba iza mutnih očiju i balavih usana. No majku mu. Nikad ne znaš šta te čeka, jel tako? Verovatno biste se vratili u Škembeland. Samo vas dvoje. Da jedete slaninu i kačamak ili koji se već kurac ždere dole u zemlji morona. Nije baš vucaranje po Evropi u automobilu, ali je bar mirno.

To se neće dogoditi.

Znam da se neće dogoditi.

Dobro je.

I šta ćemo posle ovoga?

Poslaću ti razglednicu.

Nisi to pre radila.

Sad će biti drugačije.

Ne sumnjam. Hoćeš li se javiti baki?

I šta da joj kažem?

Ne znam. Nešto. Pobogu, Poli. Ostalo je mnogo posla znaš.

Možda. Ali ne za mene.

A noćna kapija i leglo neopisivih? Toga se ne plašiš?

Rizikovaću. Pretpostavljam da će ploča ostati u mraku kad isključim prekidač.

Stvarno smo se potrudili oko tebe znaš.

Žao mi je.

Šta kad bih ti rekao ono što ne bi trebalo da ti kažem?

Ne zanima me.

Ono što bi zaista želela da znaš.

Ti ne znaš ništa. Sve samo izmišljaš.

Da. Ali nešto od toga je baš gotivno.

Nešto.

Recimo ovo: Šta je sasvim crno i belo i crveno?

Ne mogu ni da zamislim.

Trocki u smokingu.

Sjajno.

U redu. A ovaj. Seljak nađe dva žiška u polju pamuka.

Ispričao si mi ga.

Nema šanse.

Polio ih je vodom da ih ugasi.

Da. Dobro. Vidi. Pravim nekoliko novih tačaka. Imam i nekoliko stvari iz starih putujućih predstava. Uvek si volela klasiku. Malo doteramo kostime. Koja nedelja proba.

Laku noć.

Čak sam i ušao u trag još nekim osmicama. Da ne spominjem kutiju od cipela punu fotografija iz četrdesetih. Iz Los Alamosa. I nekoliko pisama.

Kakvih pisama?

Porodičnih pisama. Pisama tvoje majke.

Ne izmišljaj. Sva pisma su ukrali.

Jesu? Možda. Šta ćeš sad?

Da spavam.

Mislio sam dugoročno.

O dugoročnom i pričam.

U redu. Ostavljamo najbolje za kraj. Naravno.

Nemoj se mučiti.

Sve je u redu. Nije da nisam znao gde sve ovo vodi. Ko zna? Možda ćeš poželeti da vidiš kako ćeš provoditi vreme. Prošlost je budućnost. Zažmuri.

Šta ako ne želim da zažmurim?

Kad te molim.

Kako da ne.

U redu. Onda ćemo kako se to nekad radilo. Šta znam? Ovo će biti dobro.

Izvukao je veliku četvrtastu svilenu maramu odnekud ispod odeće i mahn-uo njome i uhvatio je i zategnuo je i okrenuo joj obe strane da ih vidi. Ispružio ju je ispred sebe i protresao. Potom ju je brzo zgrabio. Na stolici s pletenim sedištem sedeo je starac u prašnjavom crnom fraku. U prugastim pantalonama i sivom prsluku. I u crnim poludubokim cipelama od jareće kože i gamašnjama

od molskina sa sedefastim dugmadima. Mali se poklonio i sklonio u stranu i odmerio ga od glave do pete. Dakle. Odakle njega iskopasmo? Hi hi hi.

Lupio je starca po leđima s kojih se podigao oblak prašine. Starac se pognuo i zakašljao. Mali se udaljio mašući perajem da rastera prašinu. Pobogu. Ovaj odavno nije video svetlo dana, a? Dakle, čale, kako ti izgleda svet? Dobro bi nam došlo da čujemo mišljenje od nekog spolja.

Starac je podigao glavu i osvrnuo se po sobi. Bled i upalih očiju. Popravio je kravatu zatežući žustro čvor i zaškiljio i zagledao se.

Odelo je klasika, a? rekao je Mali. Malo se pohabalo od vlage u zemlji. U njemu se oženio. Ženica je imala šesnaest godina. Naravno već ju je bio kresao dve godine što će reći od njene četrnaeste. Napokon je uspeo da je napumpa i opa, evo nas. Đubre pogano je bilo starije od njenog oca. Mada svadbena zvana jesu kratko zvonila. Osamsto devedeset sedme je to bilo rekao bih. Formalno da. Napumpana mlada. Elem to je manje-više to. Mislio sam da će matori prdonja nešto reći, ali izgleda da se malo zbunio. Jel tako da je malo nagnut udesno?

Mali je ispravio starca na stolici i odmaknuo se korak unazad i jednim okom odmerio da li sedi uspravno. Podigavši peraje nalik veslu i škiljeći. Možda bi bilo dobro da imamo vaser-vagu, šta misliš? Hi hi hi. No, ko ga šiša. Dakle nije preterano duhovit. Samo malo. Zubi. Nema zube majku mu.

Starac je bio otvorio naborana usta i vadio tampone od prljave vate iz obraza i gurao ih u džep kaputa. Pročistio je grlo i tupo zurio.

Šta sad radi? rekao je Mali. Ima nešto u džepu prsluka. Šta je to, sat? Bože. Nemoj mi reći da ga navija? Osluškuje ga? Nemoguće da radi jebote. Ma jok. Drmusa ga. Zapravo lep sat. Sa staklenim poklopcem. I s preciznim mehanizmom sigurno. Tako je. Prodrmaj ga. Jok. Neće da radi.

Čovek je škljocnuo krezavim desnima. Čekaj, rekao je Mali. Stižu. Vesti iz nečega. A ti maltene ni da mi zahvališ za sva ova sranja koja činim za tebe.

Gde je, soptavo je progovorio starac, toalet?

Mali se uspravio. Koji kurac. Gde je toalet? To je sve? Jebote. A da se ti buđavi nosiš odavde? Gde je toalet? Bog te mazô. Niz jebeni hodnik. Samo odjebi odavde.

Starac je ustao sa stolice i pogureno krenuo ka vratima. Fina prašina je ostajala na podu iza njega. Neko malo stvorenje mu ispade iz odeće i strugnu pod krevet. Prtljao je oko kvake i otvorio vrata i isteturao se u hodnik i nestao.

Bože, rekao je Mali. Prišao je vratima i zalupio ih da se zatvore i okrenuo se i naslonio na njih. Vrteo je glavom. Šta da se radi? Glupa ideja, u redu? Jebiga. Neki i ne stignu zbog kiše. Pozvaćemo nekoliko članova stare ekipe. Možda nas oni oraspolože.

Neću da zovem nikog iz stare ekipe. Idem da spavam.

Već si to rekla.

Dobro. Samo me gledaj.

Vidi, Patkice, ne bih da smaram, ali ti si na putu da sve sjebeš.

A ti si ovde da me gnjaviš.

Jesi li dobro? Nemaš temperaturu? Hoćeš li čašu vode?

Sklopčala se u krevetu i navukla pokrivače preko glave. Ugasi svetlo kad pođeš.

Mali je koračao. Tvoje ime nije izvučeno iz šešira, znaš. Ne znam šta bi trebalo da znaš, a šta ne. Ja ovde samo radim. Ja sam operator? Dobro ja sam operator. Možda neko i zna šta nas čeka, ali ne i moja malenkost. Daj. Ne mogu da razgovaram s tobom kad si pokrivena preko glave. Nećeš reći ni zbogom?

Svukla je pokrivač. Otvori vrata i mahnuću ti.

Mali je prišao vratima i otvorio ih. Svi su bili tu. Provirivali su da vide, mahali, neki propeti na prste. Doviđenja, viknula je. Doviđenja. Mali je mahnuo rukom da ih otera. Kao časna sestra sa đacima. Zatvorio je vrata. U redu, rekao je.

Jesmo li sad završili?

Ne znam, Dušo. Ne olakšavaš mi nimalo. Neću leći kraj tebe znaš.

Odlično.

Koncentrisane populacije poremećenih pretpostavljaju određene moći. Što uznemirava. Provedi neko vreme u ludnici i videćeš.

Znam. Jesam. Provela sam.

Izbor je ime koje daješ onom što dobiješ.

Nemoj više da me citiraš.

Ne želiš da razgovaraš sa mnom.

Ne.

Makar još nešto? Neki poslednji savet za žive?

Da. Nemojte.

Pobogu. Surovo.

Hajde samo da ugasimo svetlo i stavimo tačku na život.

Nedostajateš nam.

Hoćete li sami sebi nedostajati?

Muvaćemo se tu negde. Uvek ima posla.

Delovao je malo pogureno dok je stajao, ali se ispravio. Dobro, rekao je. Ako je tako. Znam da predosetim sugestiju.

Poduhvatio je trbuščić perajem i izveo neku vrstu naklona i onda nestao. Ona se pokrila preko glave. Potom je ponovo čula kako se vrata otvaraju. Kad je pogledala Mali je ponovo bio ušao i tiho kročio nasred sobe i jednim potezom nabacio stolicu s pletenim sedištem na rame i okrenuo se i izašao i zatvorio vrata za sobom.

Spavala je i u snu sanjala da s bratom trči za vozom po stazi nasutoj šljakom i ujutro je to pribležila u pismu. Trčali smo za vozom Bobi. Voz je odlazio sve dalje od nas u noć i svetla su bledela u mraku, a mi smo se spotali trčeći uz prugu i želela sam da stanem, ali ti si me uzeo za ruku i u snu smo znali da nam voz mora ostati na vidiku inače će nam pobeći. Da nam neće pomoći ako budemo pratili prugu. Držali smo se za ruke i trčali i onda sam se probudila i bio je dan.